

mission

Bunongfolket är inga museiföremål

Arla Ljungqvist, nomad bland fulanerna

FINSKA
MISSIONS-
SÄLLSKAPET

Finska Missionssällskapet

Besöksadress:
 Observatoriegatan 18
 00140 Helsingfors
 Postadress:
 PB 154
 00141 Helsingfors
 www.mission.fi/fms
 fms@mission.fi
 personlig e-post:
 fornamn.efternamn@mission.fi

Chefredaktör:

Marika Björkgren-Thylin

Redaktör:

Ann-Christine Marttinen

Pärmbild: Ari Vitikainen

ISSN 0357-296X

149. årgången

Chef för svenska sektionen

Marika Björkgren-Thylin

tfn 09-1297 265

Missionspedagog

Camilla Skrifvars

tfn 09-1297 360

**Sekreterare för barn-
och ungdomsarbetet**

Carre Lönnqvist

tfn 09-1297 263

Understödskoordinatör

Britt-Helen Lindman t.f.

tfn 09-1297 266

Informatör

Ann-Christine Marttinen

tfn 09-1297 264

Byråsekreterare

Maria Westerling

tfn 09-1297 282

LEDARE

Under sommaren har jag läst flera böcker om församlingsplantering och församlingstillväxt. (Jag erkänner nog att det slunkit ned en hel del lättare litteratur också.) Gemensamt för de flesta av böckerna var att de som recept på en sund församlingsutveckling och –tillväxt rekommenderade en stark satsning på diakoni och ett stort socialt engagemang.

Många menar att det råder ett motsatsförhållande mellan förkunnelse och socialt ansvar. Litteraturen som handlar om hur nya församlingar kan grundas, hur existerande församlingar kan växa till i mognad och antal församlingsmedlemmar och hur Guds rike kan gå framåt, menar att betydande socialt engagemang är nyckeln till framgång. Budskapet om Guds kärlek till världen måste få konkreta uttryck för att kunna förstås och vara trovärdigt. Men det sociala engagemanget måste vara väl integrerat i församlingens/missionens verksamhet, inte en sidobusiness med mer eller mindre oklara kontakter till initiativtagaren. Den övergripande målsättningen för arbetet får inte komma i skymundan eller prutas på. Målet är att grunda nya församlingar, att se församlingar växa samt att hjälpa människor att finna ett personligt gudsförhållande. Detta bör hela tiden vara ledstjärnan för arbetet.

Ända sedan missionens första början har kyrkan vid sidan om förkunnelsen satt stor vikt på kristen omsorg och gemenskap. Detta var en av faktorerna som gjorde att kristendomen spred sig så snabbt i världen under de första århundradena efter Jesu död och uppståndelse. Missionen har fortsatt att se förkunnelse och social omsorg som oskiljaktiga sidor av missionsuppdraget. Än idag berättar många nyomvända kristna på olika håll i världen att det var den kristna kärleken och omsorgen som gjorde att de fick upp ögonen för kristendomen.

Finska Missionssällskapet har ända sedan det grundades velat förkunna Guds kärlek till världen men också göra en social insats. Bland våra understödjare finns både sådana som gärna stöder kristen förkunnelse och församlingsarbete och de som hellre ser att deras pengar går till samhällsutveckling och socialt arbete. Den årliga Utjämningsinsamlingen samlar in medel för utvecklingssamarbete. Detta år går medlen till att utveckla minoritetsfolkens levnadsförhållanden i Kambodja. Kambodja är ett land som ännu lever i skuggan av årtionden av krig och maktmissbruk. Minoritetsfolken i landet hör till de mest försummade av alla de fattiga. Läs mer om Kambodja på sidorna 8-9.

Marika Björkgren-Thylin

*Herre Jesus Kristus, Du som föddes av en hebreisk moder
 men var fylld av glädje över den tro Du fann
 hos en syrisk kvinna och en romersk soldat,
 Du som vänligt tog emot de greker som sökte Dig
 och som tillät en afrikan att bära ditt kors,
 hjälp oss människor att älska alla raser och folk
 och föra dem som medarvingar in i ditt rike.*

afrikansk bön

>> CITATET

Bufflarnas frammarsch knäcker traktorerna

Thailands kung Bhumibol Adulyadej har i årtal förordat användningen av vattenbufflar i jordbruket. Oron över miljön och höga oljepriser stöder bufflarnas frammarsch. Nu tas kungens ord på allvar av FN-stödda medborgarorganisationer, som satsar på jordbruk. Man har donerat bufflar till orter på olika håll i Thailand.

Användningen av traktorer har resulterat i att stora skogsområden har förstörts och omvandlats till åkrar. Olja, kemisk gödsel och bekämpningsmedel är både miljöfientliga och dyra.

Bufflarna i sin tur plöjer och gödslar fälten och kan hyras ut till grannar. Överloppsgödseln kan säljas.

– Och något som bufflarna kan och traktorerna inte kan är att föröka sig, säger Nataporn Saeng Po, en av ledarna för en bygrupp, som nu har 35 bufflar som arbetar på byns ris-, kassava- och sockerrörsfält.

Källa: Den humanitära nyhets- och analystjänsten IRIN

Bild: Ari Vitikainen

Extremism

Extremism, och detta gäller alla grupper, är det största problemet i Mellanöstern, sade biskopen för den evangelisk-lutherska kyrkan i Jordanien och det Heliga landet, Munib Younan under sitt besök i Finland i slutet av augusti.

– Dialogen mellan kristna, muslimer och judar, israeler och palestinier är oerhört viktig. Vi måste vara noga med hur vi talar om varandra och vad vi lär våra barn.

Slut på våld i klassrummen i Nepal

– Många barn slutar i byskolorna i Nepal på grund av lärarnas negativa attityder, psykisk och fysisk åga, säger psykosocialrådgivaren Lalumaya Gurung. Hon har försökt förändra lärarnas syn på sitt arbete och deras förhållande till barnen i byn Tapri, 700 km sydväst om huvudstaden Kathmandu. Gurung har redan fått många barn att återvända till skolan.

Ca 89 procent av barnen mellan 5-14 år går i skola i Nepal

och alldeles för många avbryter skolgången. Klasserna är stora och har i medeltal 40 elever. På landet kan klasserna ha 50-100 elever. Endast 12 procent av lärarna är kvinnor. Lärarna är ofta frustrerade, lågt avlönade och skolornas administration är bristfällig. Allt detta går ut över barnen.

Lärarna behöver stöd i sitt arbete. De har många barn med mentala problem i sina klassrum. De har upplevt våld under kriget eller hemma och har fått bristfällig föda. Tusentals lärare har nu utbildats av Centret för tortyoffer (CVICT).

– Vi har lärt oss att lyssna till barnen, säger läraren Anil Srivastava.

Källa: Den humanitära nyhets- och analystjänsten IRIN

Mikrokredit:

Spara 10-20 cent per månad, rädda din ekonomi!

I södra Nepal samarbetar Finska Missionssällskapet med en lokal organisation Samaritan Uplift Service. Projektet Uplift är till för att de lägsta kasterna skall få sina grundläggande behov tillfredsställda: hälsa, utbildning och dricksvatten. Projektet får bidrag från Finlands utrikesministerium.

Arbetet inleddes 2005 på två orter, Badarjhula och Purnabas. Mikrokrediter har varit en av de mest lyckade satsningarna. Det finns idag 66 mikrokreditgrupper med medlemmar från 630 familjer, sammanlagt 1100 personer. Sextio procent av dem är kvinnor. Sparsumman per månad är 10-20 cent. Vid månadmötena samlar man in sparmedlen och låneamortereringarna och delar ut nya lån till medlemmarna. Det finns inga banker i området.

Efter att en grupp sparat tre euro hjälper Uplift-projektet med motsvarande summa. Gruppverksamheten har uppmuntrat medlemmarna att diskutera, ta beslut och arbeta tillsammans. De får lån för t.ex. sjukvård, inköp av frön och gödsel. Deltagarna är nöjda, de insamlade medlen är deras egna, gruppen bestämmer om dem och räntan är förmånlig. De här små lånen har på ett betydande sätt hjälpt upp hushållens ekonomi.

– Det som överraskat mig var, att fattiga människor verkligen tar initiativ, då de har bestämmanderätt över projektet, säger dr Surendra Shrestha, som skrivit sin doktorsavhandling om hur medborgarorganisationerna har lyckats höja de fattigas ställning i Nepal. Shrestha har varit Finska Missionssällskapets stipendiat.

Bild: Jouko Marttinen

Hirs kommer ursprungligen från Ostasien, men odlas världen över. Grynens hårda skal tas bort innan man kokar gröt. Hirs är ett mineralrikt sådeslag som innehåller mycket fleromättade fettsyror och fyra gånger så mycket järn som råris. Arla ville lära sig alla stadier av hirsodlingen, som är så viktig för fulanerna. Bilder ur Arla Ljungqvists album.

Arla Ljungqvist

Nomad bland fulanerna

” Mitt arbete pendlade mellan kastrulltvättning och ministerbesök

Under åren har Arla Ljungqvists kallelse prövats många gånger. Nomadlivet mellan Senegal, Finland och Mali har övertygat henne om att Gud gav henne en uppgift bland fulanerna.

Det var på den tiden, då eleverna varje dag sjöng psalmer vid skolans morgonandakt, åtminstone i Lönkan i Helsingfors. Jag, abiturienten, ackompanjerade. Ettorna stod uppradade i första raden, med näsan fast vid flygeln. En av dem hette Arla Ljungqvist.

– Kristen undervisning fick jag i skolan mera än hemma och i Kristna gymnasistgruppen bland kompisarna Maja Haikola och Gunnar Särs, konstaterar Arla.

Hon har en brokig arbetserfarenhet: barnhem i Haga, hotell för fysiskt handikappade i England, kibbutz i Israel, resor i Iran och Afghanistan. Efter studierna i Social- och kommunalhögskolan blev Arla Ljungqvist socialarbetare på Strålbehandlingskliniken.

– Jag bad Gud att jag inte skulle behöva arbeta bland äldre och sjuka. Där blev jag inte bönhörd. I stället fick jag be att döden inte skulle bli rutin. Den tiden var en förberedelse för livet.

Små fyrkantiga hus och en minaret

På bibelskolan för Ungdom med uppgift i Sjundeå bad Arla Gud om en vision för sitt liv.

– Jag fick en vision. Jag såg en öken med fyrkantiga små hus och en minaret. Minarets högtalare togs bort och ett kors sattes upp i stället. Jag fick en stark visshet om att jag skulle gå in i pionjärbete och börja läsa franska.

Kerstin Haldin, som arbetade vid Finska Missionssällskapet (FMS), bad Arla komma med på en resa till Israel.

– Jag trodde att FMS arbete främst var socialarbete. I Israel såg jag den andra sidan av mission och satte ett tecken, Gideons märke: Om jag får mina skulder betalda, söker jag till missionskursen.

Till sin överraskning fick hon från försäkringsbolaget så mycket pengar för en knäskada att hon kunde betala sina skulder.

På Päiväkumpu kurscenter talade missionsdirektor Henrik Smedjebacka för missionärskandidaterna om det planerade arbete bland fulanerna i Ndioum, i norra Senegal. Sjukvårdaren Keth Sainio behövde en arbetskamrat. Det blev islamskurs och flygbiljett till Dakar för Arla.

Då hon kom till Ndioum såg hon små fyrkantiga hus och en minaret.

Mariama Ba

Finska Missionssällskapets arbete bland fulanerna skedde i samarbete med Amerikas lutherska kyrka (ELCA). Det gällde läsundervisning, hälsovård och utveckling av bysamhällen.

Arla var ansvarig för läsundervisningen. I byarna bildades det kommittéer som ansvarade för klasserna. I klasserna lärde man sig förutom att läsa att plantera träd, bygga vedsparande spisar, latriner. Också bashälsovård fanns på programmet.

Nomadliv. Flyttning undan torkan i norr till Nigerdeltat.

Påskdag i söndagsskolan.

Mali

Huvudstad: Bamako

Invånare: 12,3 miljoner

Invånare under 14 år: 48,2 procent

Religioner: 90 procent muslimer, 1 procent kristna, 9 procent naturreligioner

Förväntad livslängd: 49,9 år

Invånare som lever under fattigdomsgränsen: 36,1 procent

Mobiltelefonnehavare: 13 procent av invånarna.

forts... >>

Ibland är mission att ta bocken vid hornen.

Hon kände sig hemma med arbetet och fulanerna och fick ett fulaninamn, Mariama Ba, ett klannamn.

Arla undervisade också engelska för lärare i det lilla arbetscentret där det fanns ett bibliotek, ett klassrum och ett rum inrett för "gudstjänster". Någon gick till de muslimska ledarna och klagade över bönestunderna, vilket resulterade i en öppen konflikt.

"Du är som en gnista, som kan tända eld på norra Senegal", sa de konservativa, muslimska ledarna.

År 1989 blossade oroligheter upp mellan Senegal och Mauretanien på allvar. Ca 300 000 mauretanier, som arbetade som köpmän i Senegal, förvisades. Mauretanien svarade med samma mått och förvisade senegalesiska gästarbetare. Vid gränsen uppstod stora flyktingläger. Arla blev kallad till flyktingarbete i norra Senegal och var med om att bygga upp tre flyktingläger.

– Som ordförande för flyktingkommittén gav jag rapporter och folk kände mig i hela norra Senegal. Militären fanns på plats och försäkrade att ingen behövde vara rädd.

– Mitt arbete pendlade mellan kast-rulltvättning till ministerbesök. Jag fick se mycket, som skakade mig till grunden. Det var mitt livs intressantaste tid. Jag fick göra något konkret för min nästa.

Ökenvandring

Efter det här arbetspasset väntade Arla i tre år på att den lutherska kyrkan i Senegal skulle kalla henne tillbaka till Ndioum. Det hände inte. En kyrka, som administrativt är självständig, gör som den vill.

– Jag hade antagligen inte varit så diplomatisk i mina uttalanden, konstaterar Arla med en axelryckning. När jag till sist var efter mina saker från Ndioum och sade adjö, sköt fulanerna skott i luften, trummade och dansade till tack.

Arla Ljungqvist har varit styrelsemedlem i Joint Christian Ministry for West Africa, en kristen nätverksorganisation som arbetar bland fulaner. När hon uttryckte sin vilja att fortsätta arbetet bland fulanerna, erbjöd Fria evangelisk-lutherska kyrkan i Norge henne arbete i det islamiska Mali.

Arla reste till ett land som till 65 procent består av öken. Klimatet är ett av de hetaste i världen och kan gå upp till 52°C. I huset bredvid hennes hem fanns en koranskola med ca 30 elever. De minsta eleverna samlade ved på dagen. På natten tände de en stor eld på gården och började högljutt läsa koranverser på arabiska från var sin trätavla. Alla elever läste i sin egen takt, en kakofoni av ljud, och läraren kunde skilja på rösterna och rätta då det gick fel. Den andra grannens generator puttrade medan de såg på

Vi har en stor Gud,
som sänt oss och
som vi kan lita på

TV. På morgonen vaknade Arla till ljudet av mortlar. Som extra bonus hade hon malaria fem gånger under de två år hon bodde där.

Kollegerna kom från Norge, Benin, Niger och Nigeria. De sistnämnda kom från en missionsorganisation som har sänt 1000 kristna missionärer till olika håll i världen.

– Ett frustrerande problem var missionärernas skilda syn på hur pengar skulle användas. Norrmännen var rika i jämförelse med sina afrikanska missionärskollegor, som inte kunde vara så "generösa" mot lokalbefolkningen. Det var också skillnad i arbetsmetoderna.

– Kvinnorna lär i en läsklass ha klagat på mig och sagt att jag var sträng!

Nomadliv hindrar skolgång

I Fatoma, där Arla senast bodde, var befolkningen främst fulaner. De flesta bor i lerhus eller hyddor. I Fatoma fanns ett stadshus, en skola och en hälsocentral. Varje tisdag vaknar den lilla staden till liv. Då är det torgdag och en stor boskapsmarknad. Jordbrukarna säljer sina produkter och fulanerna kommer långa vägar ifrån för att sälja boskap. Det kommer köpmän också från närliggande städer.

En tredjedel av barnen går i skola i Mali. Procenten är ännu mindre bland fulanerna, som hör till den fattigaste befolkningsgruppen. De adliga fulanerna var de sista som under kolonialtiden skickade sina barn till skolan, eftersom de var emot västerländsk undervisning. De är boskapskötare och nomader och bor traditionellt där boskapen finner bete och vatten.

Berättarkonst och bibelundervisning

Liksom i Senegal undervisade Arla Ljungqvist fulanikvinnor i att läsa och skriva, i näringslära och annat nyttigt.

– I Senegal hade jag redan fått läs- och skrivklasserna att fungera. I Mali hade fulanerna ännu inte tillräckligt med motivation för läsundervisning.

Det kristna budskapet om fred och försoning var centralt i all verksamhet. De första femtio exemplaren av Nya testamentet på lokalspråket fulfulde kom från Korea en vecka efter att Arla kommit till landet. Människorna behöver höra evangeliet på sitt eget språk. Teamet gjorde regelbundet evangelisationsresor till byarna.

– Det känns bra att få komma ut i byarna och träffa fulanerna i sin rätta miljö.

Bibelundervisningen började kronologiskt från Gamla testamentet, från världens skapelse. Den urgamla berättarkonsten lever stark i Mali. I en muslimsk miljö är det viktigt att få med Gamla testamentet och visa att människan inte klarar av att följa Gud. Människans räddning är Kristus.

– Vi får be att vårt arbete bär frukt. Vi har en stor Gud, som sänt oss och som vi kan lita på, försäkrar Arla Ljungqvist, trots trötthet och besvikelser.

Ann-Christine Martinen
Skribenten är informatör vid
Finska Missionssällskapet

>> VÄRT ATT VETA

Tidningen Mission sänds nu till 3 619 hushåll eller församlingar i Svenskfinland.

En ny nätutställning NAMIBIA har öppnats på finska, svenska och engelska på adressen www.vantaa.fi/kaupunginmuseo

Utställningen berättar om landets natur, folk och historia. Finländarnas långa missionshistoria är också framme. Nätutställningen baserar sig på material från Vanda stadsmuseets Namibiautställning 15.11.2007 - 24.2.2008. Den ursprungliga utställningen har sänts till Namibia. Målet för samarbetet är att starta ett stadsmuseum i Windhoek.

I Kambodja finns det ca 200 klädfabriker som sysselsätter närmare 290 000 människor. I Bangladesh finns det 4 000 klädfabriker med sammanlagt 1,8 miljoner anställda. 12 miljoner av världens 250 miljoner barnarbetare arbetar inom industrin, som exporterar kläder och andra varor till väst.

Finlands invånarantal är i dagens läge 5,3 miljoner och förväntas vara detsamma ännu år 2050. Kambodjas invånarantal är nu 14,6 miljoner och förväntas stiga till 26 miljoner fram till år 2050.

Var femte vuxen i världen, d.v.s. ca 800 miljoner människor, kan inte läsa. Två tredjedelar av dem är kvinnor.

För 20 år sedan var endast 5 procent av barnen i fattiga länder vaccinerade mot de sex vanligaste sjukdomarna. Idag är procenten 80.

Endast en tredjedel av alla förlossningar i världen assisteras av utbildad sjukvårdspersonal. I Etiopien finns barnmorskor bara med vid sex procent av födslarna.

Källor: <http://global.finland.fi>, www.wikipedia.org, www.landguiden.se, <http://www.hm.com>, www.actionaid.se, www.tidningen-barn.se, www.swedwatch.org

Seppo Rissanen
Skribenten är direktor
för Finska Missionssällskapet

DIREKTORNS HÖRNA

Tro och samhälle

Förhållandet mellan tro och samhälle har många dimensioner. Religionen har haft och har fortfarande en betydande roll i människornas liv på olika håll i världen. Oberoende av vilken en människans religiösa åskådning är, dirigerar den hennes beteende och förhållande till medmänniskorna. Därför är samhälleliga beslut beroende av beslutsfattarnas livsåskådning. Ateisternas krav att religion och stat skall skiljas från varandra är inte realism.

Fast vi i Finland inte har en statskyrka är det naturligt att kyrkan och staten samarbetar på många områden. Enligt vår kristna tro är det också statsmaktens uppgift att tjäna Gud. Enligt Guds lag bör alla människor älska sin nästa.

Detta är en gemensam nämnare och ett gemensamt kriterium för verksamheten i stat och kyrka. Denna utgångspunkt innebär däremot inte att man hindrar människor, som har en annan trosåskådning än den kristna, att delta i verksamheten. Personer, som representerar olika religions-samfund, har många gemensamma uppgifter, speciellt då det gäller fred, mänskliga rättigheter, religionsfrihet och jämlikhet.

Samarbetet mellan Finska Missionssällskapet och Finlands utrikesministerium har en lång historia. Detta samarbete har fått mycket gott till stånd på olika håll i världen. Det har inte varit frågan om att använda statliga resurser till andligt arbete, utrikesministeriet har inte heller utövat politiskt inflytande på sällskapets arbete. Tron på en treenig Gud resulterar i att mission är helhetsbetonad verksamhet: att samtidigt hålla evangeliets budskap offentligt och bära ansvar för samhällets utveckling, som präglas av kärlek till nästan.

Vid sitt möte på sommaren kallade Finska Missionssällskapets styrelse kyrkoherde Rolf Steffansson till direktör för sällskapets utrikesavdelning. Steffansson har erfarenhet både av mission och biståndsarbete i Tanzania och svenskt församlingsarbete i Finland. Denna erfarenhet behövs för att utveckla sällskapets arbete utomlands. Vi önskar honom och hans familj Guds välsignelse och ledning.

Bild: Ari Vitikainen

Bunongfolket är inga museiföremål

Kampandan växer då man kan läsa sitt modersmål

Kaew Rima, 20, reste för några månader sedan, för första gången i sitt liv, ut ur sitt hemlän Mondulkiri i nordöstra Kambodja. Rima deltog i en stor konferens i huvudstaden Phnom Penh, där hon berättade varför det är viktigt att studera på sitt modersmål bunong. Endast fyra procent av invånarna i Modulkiri kan läsa och skriva. Skolundervisningen sker på khmer.

– Jag minns hur lycklig jag var, då jag skrev mitt namn för första gången. Människorna måste kunna läsa, för att ta reda på det som de behöver veta, läsa folksagor och lära sig khmer.

Rima är den äldsta av åtta syskon och var 17 år då hon började i läsklassen. Innan

hon slutfört kursen undervisade hon redan andra. Lektionerna hålls i hennes eget hem. På väggen hänger svarta tavlan och bokstavsaffischen, i plåtlådan vid väggen finns böcker. Glödlampan får energi från en solpanel.

Rimas lärare **Blul Coet**, 31 år, lärde sig läsa först då hon var 18. Nu är hon inspektor för läsklasserna. Det är inte bara Coet som har haft framgång. En av hennes elever är byhövding, en annan chef för väverianbudslandet. Alla elever har haft nytta av sina studier: de har bl.a. startat trädgårdsland runt sina hus och bedriver torghandel utan att bli bedragna.

Mariam Smith från Sverige och hennes

engelska man **Phil** har drivit läskunnighetsprojektet READ i ett par år. Projektet är det enda som fungerar på bunong, av alla projekt som olika organisationer driver i Mondulkiri. Nu har de hittat en lokal ansvarsperson. Projektet hör under biståndsorganisationen International Cooperation Cambodia (ICC), som Finska Missionsällskapet är medlem i.

– År 2003 stannade verksamheten upp för åtta månader, då landskapets inrikesminister ville göra museiföremål av bunonger, konstaterar Mariam. Numera får vi mera förståelse, då vi påpekar att bunongundervisningen är en bro till att behärska landets officiella språk khmer.

Högläsning i byn Bu Sran: Hur odlar vi växter? Polioskadade Poen Nhik är en respekterad lärare, som också lär sina elever att skriva brev, sjunga och spela olika spel. Bild: Kirsi Elo

Hänsynslöst röveri

Mondulkiri län är landets största, men där bor bara två personer per kvadratkilometer. Åttio procent av invånarna hör till den etniska gruppen bunong. Bunongfolket har länge levt isolerat, men nu tränger sig den omgivande världen och marknadskrafterna in på deras område.

Då vi på kvällen kommer till byn Bu Sran, berättar Blul Coet att alla bybor har gått för att hugga ned träd. Någon har sagt att all mark, som inte används för odling, måste överlämnas till gummibolagen. Så nu hugger de för brinnkära livet för att få behålla sin jord.

Ryktet kan stämma. Under de senaste åren har affärsmän kommit och köpt jord för en spottstyver, ibland har de erbjudit bara en cykel eller en moped för området. De icke-läskunniga bunongerna, som inte är vana vid penninghushållning och inte kan tala landets huvudspråk khmer, har varit lätt lurade. Affärsmännen hotar att om bunongerna inte säljer, så kommer staten att ta deras jord i alla fall.

Coet är ledsen över att stora gamla träd huggs ned och blir liggande på marken och ruttnar.

– Ingen vill köpa gummiträd. Det är bara ädelträ som gäller.

Bunong-folket är ursprungligen jägare och samlare och har ansett att jorden är deras gemensamma egendom. De bedriver svedjebruk och odlar ris, men skörden räcker inte till för hela året. Nu hävdar staten att det är den som äger jorden.

Vägar byggs nu till området och kan föra mycket gott med sig. Men de hämtar också in nya människor som vill röva bunongernas land och få sin del av naturrikedomarna.

Biståndsorganisationen International Cooperation Cambodia driver läskunnighets- och utvecklingsprojekt, speciellt inom jordbruk och boskapsskötsel i Mondulkiri. Den här verksamheten är inte en lösning på alla problem, som bunongfolket brottas med. Men många dörrar har öppnats redan nu och människorna börjar kämpa för sina rättigheter.

Kirsi Elo

skribenten är redaktör vid Finska Missionssällskapet och besökte Kambodja våren 2008

Gudakungar, tyranner och återuppbyggnad

Från 800-talet fram till 1400-talet blomstrade kungariket Angkor på det område som idag utgörs av Kambodja, Thailand, Laos och Vietnam. Kungarna i Angkor byggde mäktiga palats. Tempelmausoleet Angkor Wat är den största religiösa byggnaden i världen och med på UNESCO:s lista över världsarven.

Kambodja var en del av Franska Indokina från år 1863 och blev självständigt år 1953. Landet är naturskönt, men ett av världens ekonomiskt fattigaste på grund av landets historia, som är full av våld.

Den dystyraste perioden är de Röda khmerernas skräckvälde 1975-1979. Ledaren Pol Pot ville skapa ett klasslöst jordbrukssamhälle och tvångsflyttade städernas befolkning till landsbygden för att odla ris. Industri och skolor lades ned, familjer upplöstes. Närmare två miljoner människor, en femtedel av den dåvarande befolkningen, dog i hunger, sjukdom och förföljelser. Folket levde isolerade från den övriga världen fram till början av 1990-talet.

Under Pol Pots tid försökte man avskaffa religionen, men lyckades inte. Theravada-buddhismen är Kambodjas huvudreligion. Klosterväsendet och munkarna har en viktig roll i samhället. Tidigare sköttes folkundervisningen så gott som helt av klostren.

Landets regering, internationella och nationella organisationer och framför allt kambodjanerna själva deltar aktivt i att bygga en bättre framtid.

Finska Missionssällskapets verksamhet inleddes år 2000 i samarbete med International Cooperation Cambodia (en sammanslutning av sju olika biståndsorganisationer) och Holistic Development Project. Den ekonomiska satsningen år 2007 var 600 000 euro. FMS har 4 missionärer i landet.

Kom med i Utjämningen!

Målet för Utjämningen 2008 är Kambodja. Genom att delta i Utjämningen hjälper du landets minoritetsfolk att lära sig läsa och skriva. Om du inte får Finska Missionssällskapets insamlingsbrev på posten, kan du ge en gåva via Sampo 800014-161130. Skriv KAM2 i meddelanderutan. Tack!

Kambodja

Huvudstad: Phnom Penh

Invånare: 14,2 miljoner

Invånare under 14 år: 33,2 procent

Förväntad livslängd: 61,7 år

Invånare som lever

under fattigdomsgränsen: 35 procent

Mobiltelefonnehavare: 8 procent

Bild: Marjatta Kosonen

Morötter, morötter och annat gott

Ett säkert hösttecken i Helsingfors är den årliga Morotsmarknaden på Senatstorget, som har ordnats sedan början av 1980-talet, lördagen före eller efter höstdagjämningen. I år är datumet den 20 september.

Tidigt på morgonen placeras försäljningsbord ut, försäljare från huvudstadsnejden ställer ut sina produkter och Senatstorget får sprakande färg: Borden dignar av grönsaker, blommor, bakverk, saftflaskor, syltburkar, handarbeten, hantverk, morots-soppa och morotssemlor.

Det är inte för egen vinst som folk ställer upp. Morotsmarknaden är ett sätt att tacka Gud för höstens gröda och dela med sig av Guds goda. Här träffas församlingarna över språkgränsen. Vid varje stånd finns en skylt med församlingens namn och namnet på det land, projekt eller den missionär som församlingen understöder. I fjol var t.o.m. den kinesiska församlingen representerad. Under de senaste åren har ca 20 försäljningsstånd inbringat närmare 13 000 euro för Finska Missionssällskapets arbete – på endast fyra timmar!

Tjugonde år på torget

– I år blir det vår tjugonde morotsmarknad, konstaterar Inger och Rune Lith från Kyrkslätt svenska församling. Idén kom i tiderna från dåvarande missionssekreteraren för prosteriet. Först ansågs idén befängd. Varför åka in med varor ända till Helsingfors?

– Redan efter den första gången, med bara två försäljare, fick vi dubbelt mera sålt än i hemknutarna.

Missionskretsarna i norra respektive södra Kyrkslätt är engagerade och går på höga varv. Församlingens diakon Gunne Pettersson tillsammans med Gigi Grönberg och andra aktiva förbereder lopptorget och lotterierna. Församlingens slöjdgrupp förfärdigar under året föremål till marknaden och så finns det folk som kokar potatisgröt och bakar både matbröd och kakor.

Hela släkten engagerad

Varorna kommer från ett trettiotal donatorer. Kvällen före morotsmarknaden kör mis-

sionsansvariga Rune Lith omkring i nejden, fyller paketbil och släpvagn med varor och tar sikte på huvudstaden. Privatpersoner, två handelsträdgårdar, en närbutik och ett hembageri donerar produkter.

– Ett brett sortiment lockar flera köpare, säger Inger.

Antalet försäljare växlar mellan tio och tjuugo. Paret Liths barn, barnbarn och deras vänner brukar också ställa sig bakom stånden och sälja.

– Vi vill jobba för mission, säger Inger. Det ger många en möjlighet att engagera sig. Visst är det mycket jobb, men roligt! Bland kunderna finns stamkunder och tillfälliga torgbesökare. Turister från världens alla hörn ökar för varje år.

Maria Westerling

Skribenten är byråsekreterare vid Finska Missionssällskapet

Maja Haikolas minnesfond

Kom ihåg dina vänner på bemarkelsedagen eller hedra de bortgångnas minne genom en gåva till utbildning av ungdomar i Namibia.

Den valbara summan betalas till Maja Haikolas minnesfond, Aktia 405526-51425.

Vill du beställa ett blomsterkort med anteckning om gåvan eller få hälsningen publicerad i Mission, kontakta Finska Missionssällskapets svenska sektion tfn 09-1297 282.

Hälsningar till följande nummer av Mission, som utkommer i december, skall vara redaktionen tillhanda senast den 3 november 2008.

Varma lyckönskningar till alla våra medlemmar, som fyller jämna år i år – ingen nämnd men ej heller glömd. Gud välsigne er alla!

Smedsby Missionssyfoering i Korsholm

Mats Harald Lundgren

5.5.1944- 21.5.2008

Mats Lundgren lämnade oss onsdagen den 21 maj efter att ha kämpat mot sin sjukdom sedan 2001. Längre var hans önskan att återvända till sitt kära Tanzania, där han verkat som ekonomisk rådgivare i den lutherska kyrkan. Hans hustru Pirkko var pastor och hade undervisat teologer och skolelever. Också Mats hade predikoturer.

Mats var född i Sverige. Missionsvännerna var hans "speciella släktingar" i Finland. Han var Jakobstads svenska församlings avtalsmissionär, besökte församlingen och skrev utförliga, eftertänksamma brev om Tanzania och sitt arbete.

Tiden mellan de svåra behandlingarna gjorde Mats och Pirkko resor som präglades av kultur och motion. På somrarna trivdes de i Mats hemtrakt i Skåne, där hans mor ännu bor. Mats fann också vägen till en bokbindarkurs i Arbis.

Mats Lundgren översatte från swahili till svenska biskop emeritus Elinaza E. Sendoras bok *Väckelse och nådegåvor. Den heliga Anden i de historiska kyrkorna i Tanzania*. Den publicerades vid Åbo Akademi 2002, i en serie med religionsvetenskapliga skrifter.

Mats eget förord är som en liten avhandling och visar hur beläst och noggrann han var. Mellan raderna kan jag läsa om en sorg över tendenser till splittring och stammotsättningar i kyrkan.

Själv presenterar han sig i förordet: Tanzaniamissionär sedan 1989, verksam i Afrika sedan 1972. Ingen uppräkningslista av de olika länder där han arbetat, ingenting om hans tre examina, inget skryt om att han jobbat med flyktingar under Idi Amins tid och att han var med i den grupp flyktingarbetare, som fick Nobels fredspris år 1981.

Mats Lundgren jordfästes den 14 juni i Degerö kyrka. På Mats begäran sjöng de församlade psalmen: Se, jag vill bära ditt budskap Herre. Det var det Mats ville; vara Guds budbärare i ord och gärning.

Greta Granbacka

KRÖNIKA

Mission, våfflor och dårskap

För några år sedan hörde jag en missionär säga: "Allt detta tal om mission är en dårskap!"

Han var inte alls negativ till mission, men menade att mission är en livsstil, inte något man bara pratar om. Det går inte att förklara mission med ord. Missionen måste levas och upplevas. Mission är passion för något. Men för många är det dårskap att lämna sitt eget land för att bosätta sig i ett land "bortom ära och redlighet".

Efter att ha jobbat ett år på Finska Missionssällskapet har jag märkt att även arbetet i Finland kan ha drag av dårskap. Min kollega och jag gräddade och sålde våfflor på Åbo torg för fadderbarn i Dessie, Etiopien. Det var januari, snöslask och hård vind. Med oss fanns ungdomar och unga vuxna som deltog i Ungdomens Kyrkodagar.

Vem kommer på att steka våfflor i januari?! De tillresta beväringarna lyckades tillsammans få upp väffelältet i den hårda blåsten. Termosarna med hett hibiskuste från Etiopien, smeten, sylt, grädd och väffeljärn stod färdiga. Nu var det bara att koppla i elektriciteten och börja steka. Trodde vi.

Det visade sig att vi hade fel kabel till strömskåpet! Det blev en massa ringande och springande före vi fick el. Till sist lyckades det, men sedan tog tiden slut. Största delen av smeten stekte vi på kvällen i UK-caféet. Rent praktiskt lyckades satsningen kanske inte så bra. Vi blev blöta och kalla och det mesta gick fel. Men stämningen var jättefin. Vi delade en upplevelse och kunde samtidigt hjälpa någon annan.

På midsommar skulle vi ta revansch med väffelstekningen på Pörkenäs lägergård. Vädret var vackert, ingredienserna och väffeljärnen färdiga, elen fungerade ochältet var rest. Allt var klart och vi var laddade. Men snart tornade molnen upp sig och åskan mullrade hotfullt på avstånd. Och så brakade det lös! Vilket åskväder! Strömmen i skarvsladden bröts. Vi tog väffeljärnen under armen och sprang upp på verandan. Efterhand fick vi också med oss smet och tillbehör och snart var stekningen igång. 15 minuter senare brast stagen iältet där vi stått av vattenmängden och brakade ihop. Trots vådrets makter var stämningen på topp också denna gång. Men tanken finns ju där: Vagar vi oss på våfflor flera gånger?

Ja, visst har mission ibland ett drag av dårskap. Men det som slår mig, om och om igen, är värmen, glädjen, samhörigheten och kärleken, som genomsyrar mission. Det vet alla som deltagit i en missionsfest. Stämningen går inte att beskriva, den måste upplevas. Och om mission ibland kan uppfattas som dårskap så är det en välsignad dårskap.

Camilla Skrifvars

skribenten är missionspedagog vid Finska Missionssällskapet

Projektet ger lyft åt Sirinka, arbete åt Yeshimabet Ahmed (ovan) och tre får åt Emma Way Merati.
Bilder: Bella Björkskog

Effektivt bistånd när kvinnor i Etiopien

Hjälp till självhjälp är ledord i kvinnoprojektet i etiopiska Sirinka. Över 500 kvinnor i den lilla staden berörs på olika sätt av satsningen. "Självständigare flickor och kvinnor är resultatet", säger projektkoordinatorn Yeshimet Ahmed.

Sirinka ligger naturskönt i en dal, omgivet av höga berg. Närmaste större stad, Dessie ligger 100 km söderut. Vägarna är dåliga och resorna tar lång tid. Klimatet är mycket varmt och malaria är ett gissel, speciellt under regnperioden.

Där, långt från det mesta, drivs ett stort biståndsprojekt inriktat på kvinnor. Projektet drivs i Mekane Yesuskyrkans regi, med stöd från bland annat finska staten och Finska Missionsällskapet.

– Projektet i Sirinka är ett bra exempel på att det går att driva billigt och effektivt bistånd, säger Christine Björkskog, missionär i Dessie. Hon besöker regelbundet Sirinka för att följa med projektet.

Lamm och kalvar

En viktig del i projektet är 29 kvinnogrupper, med max 20 personer per grupp. De

samlas regelbundet och diskuterar om bl.a. skadliga traditioner, kvinnans rättigheter och hiv/aids.

Medlemmarna i kvinnogrupperna har möjlighet att delta i olika självhjälpsaktiviteter: De får ett par får eller en ko och ger sedan bort de första lammen eller kalven till en annan kvinna. Eller så får de en oxe, göder upp den i fyra månader, säljer den och ger tillbaka hälften av summan till projektet. Kvinnorna odlar grönsaker, lånar pengar för att starta upp bikupor, en liten affärsverksamhet eller restaurang.

Kvinnorna får utbildning i just den verksamheten som de skall driva, t.ex. hur man föder upp får.

Sparkassa

Medlemmar från de olika kvinnogrupperna deltar i den styrgrupp som bestämmer vem

som får stöd. Oftast går det till de mest utsatta. Emma Way Merati har fem barn, ingen utbildning och i princip ingen inkomst. Hon ska få tre får och sedan ge bort de första tre lammen till en annan kvinna.

– Varje kvinna har med sig en liten summa varje gång vi träffas, berättar Emma. Vi sparar dem och använder dem på något som behövs just då. Vi pratar också om olika aktuella ämnen. Det stora problemet just nu är torkan.

Yeshi Fantabil, 35 år, fick år 2006 en ko, som mjölkade tre liter per dag. Det var före torkan, som ställer till det för henne och gör att kon sinat. Då är det bra med inkomsterna från en liten butik och försäljningen av kospillning som bränsle. Hon och hennes son klarar sig nu någorlunda. I kvinnoprojektet har hon lärt sig om kvinnors rättigheter.

>> Stödundervisning och säk- rare förlossningar

Sirinkaprojektet satsar också på skolflickor. Abube Wodaje, 15 år, får stödundervisning i matematik och engelska varje lördag. Nästan alla flickor i årskurs 5-8 deltar.

– Det blir mer koncentrerad undervisning, säger hon, då det enbart är flickor i klassen.

Den extra undervisningen är en bra grund för att nå önskedrömmen, att bli jurist. En gång i månaden samlas flickorna i Girls Club, där de diskuterar bl.a. könsstympning av kvinnor.

En annan målgrupp för projektet i Sirinka är barnmorskorna. De flesta kvinnorna föder hemma, med hjälp av en lokal, oftast utbildad, barnmorska. Projektet uppmärksammar behovet av utbildning för dem: en gång per år arrangeras en tiodagars vidareutbildning.

Oxar bästa exemplet

Yeshimabet Ahmed, utvecklingsarbetare i projektet, har sett en klar förändring under

de två år hon jobbat i Sirinka.

– Kvinnorna och skolflickorna har blivit mer självsäkra och självständiga när de har fått kunskaper och egna inkomster. Kvinnornas liv har förändrats.

– Den verksamhet som gått extra bra är uppfödningen av oxar. Hittills har runt 30 oxar delats ut till kvinnorna, som är mycket noga med att betala tillbaka skulden inom den utsatta tiden. Även männen tycker att projekten är bra.

Nina Björkskog

skribenten är redaktör och besökte Sirinka i maj

Yeshi Fantabil har blivit medveten om kvinnans rättigheter.

Missionsfesten

Se mera bilder på www.mission.fi/missionsfest

Finska Missionsällskapets missionsfest i Pernå 6-8 juni 2008 samlade över tusen deltagare i soligt sommarväder. Festens utländska gäster var kontraktsprosten Lucas Mbedule och MSc Elikana Ngogo från Tanzania samt Beit Sahours lutherska skolas kör från de palestinska områdena.

Kollekterna under de olika programmen inbringade sammanlagt 5 130,29 euro.

Bilder: Jouko Marttinen

Mission? Vill du veta mera?

Har du som barn eller ung varit på ett möte där någon i färgglada kläder berättade om ett exotiskt land långt borta, spännande äventyr, människor, växter och djur som du aldrig sett förr?

Kom någon till skolan eller skriftskolan och talade om mission? Har du varit på exkursion i Missionsmuseet i Helsingfors och sett en lögn-detektor från Ambolandet eller tio centimeter långa skor för bundna damfötter från kejsartidens Kina?

Har du blivit intresserad? Jag blev och ville veta mera. Nu arbetar jag vid Finska Missionssällskapet.

Vill du veta mera? Kom med på Finska Missionssällskapets preliminärutbildning!

Utbildningen kan bäst beskrivas som en grundkurs i mission. Du träffar andra som

är intresserade av mission, låter dig inspireras och motiveras. Du kan ställa frågor och får veta vad mission innebär i dagens värld.

Steget från att vara intresserad av mission till att bli missionär kan kännas långt. Hur är det att jobba utomlands ensam, som par eller familj? Hur är det att lämna släkt och vänner i Finland? Vilken utbildning och vilka färdigheter måste man ha? Hur möter man människor, som har en annan religion? Hurdan kallelse behöver man? Måste man arbeta i Afrika, Asien eller Latinamerika eller kan man göra något för missionen i Finland? Hur? Vad säger Bibeln om mission?

På kursen vill vi hjälpa dig att lära känna dig själv bättre och se vilka förutsättningar och motiv du har för att gå in i missionens

tjänst. Efter kursen har du möjlighet att ansöka om en praktikplats på något av Finska Missionssällskapets arbetsfält och få en konkret inblick i arbetet.

Nästa preliminärutbildning startar den 19 september. Kursen består av fem veckoslut under hösten och våren. Första och sista veckoslutet hålls på Lärkkulla, de övriga hålls på Finska Missionssällskapet i Helsingfors. Priset för kursen är 275 €. Vill du ha mera information eller anmäla dig, gå in på www.mission.fi/preliminarutbildning

Camilla Skrifvars

JULKORT!

Nu kan du beställa Finska Missionssällskapets julkort! Julkortet kostar ingenting, men när du skickar det som julhälsning, betalar du in 5, 10, 20 eller 25 euro som går till rent vatten, vaccinationer, söndagsskola eller ett lamm. Beställ korten från fms@mission.fi eller tfn 09-1297 282.

UTJÄMNINGSPRODUKTER

Utjämningsprodukterna kan köpas året om. Genom att köpa utjämningsprodukter stöder du Finska Missionssällskapets Utjämningskampanj, som strävar efter att förbättra levnadsförhållandena för människor i u-länder.

Beställningar:

Finska Missionssällskapet, tfn 09-1297 222, fax 09-1297 294, e-post basaari@mission.fi Webb sida: <http://basaari.mission.fi>

Utjämningskaffe, 3,50 €

Bryggmalet 100 gr. Kaffet har producerats av det tanzaniska andelslaget KNCU.

Utjämningsste, 4 €

Grönt te 60 gr. Indiskt rättvisemärkt grönt te från Chamraj odlingar i Nilgiri.

Rooibos Vanilj te 60 gr. Rättvisemärkt rooibos från Paardekop odlingar i Sydafrika.

Utjämningskasse, 5 €

Lämplig bl.a. som butikskasse i stället för en plastkasse, 100 % bomull.

Kassen har texten: Lika delar lyckans gåvor.

Hur kan man stöda FMS?

700 sekundanter stöder Finska Missionssällskapet regelbundet

Ordet sekundant betyder medhjälpare. Du gör en insats för din nästa.

Som sekundant kan du delta i Finska Missionssällskapets arbete genom att be för missionsarbetet och genom att stöda verksamheten ekonomiskt med en inbetalning varje månad. Du kan också betala in en valbar summa mera oregelbundet.

Som sekundant kan du stöda en missionär eller ett biståndsprojekt. Stöder du en missionär får du missionärens rundbrev fyra gånger per år, stöder du ett projekt får du projektrapporter två gånger per år. Du behöver inte ge ekonomiskt stöd för att kunna vara sekundant. Det är viktigt med förbön.

Finska Missionssällskapet är en av utrikesministeriets tio kompanjoner i utvecklingsarbete och driver 64 biståndsprojekt i 14 länder med biståndsmedel från utrikesministeriet. År 2007 arbetade 39 missionärer med administrering och förverkligande av biståndsprojekt. Sammanlagt hade Finska Missionssällskapet 217 missionärer utomlands.

Bli sekundant! Ring 09-1297 266 eller besök www.mission.fi/sekundant

Bild: Kirsti Kirjavainen

Händelsekalender

20.9 Morotsmarknad i Helsingfors och Åbo

Furahakören i Dragsfjärd **13.9**, i Hangö **14.9**, i Pedersöre **18.10**, i Sibbo **23.11**

18.10 Frimärksauktion på Finska Missionssällskapet, Observatoriegatan 18, Helsingfors

10.11 Jubileumsseminarium på Finska Missionssällskapet. Anmälan senast 30.10 till juhluvuosi@mission.fi • Se program på www.mission.fi/jubileum

Musikalen Liekki palaa på Maata näkyvissä - festivalen i Åbo **15.11**, i Grankulla **29.11**

Missionsmuseet förnyar sin basutställning och håller stängt mellan **1.10.2008 - 18.1.2009**

19-22.2.2009 engelskspråkig missionskonferens för unga vuxna från Norge, Estland och Finland på Lärkkulla, Karis. www.whoknowswhere.eu

Papua Nya Guinea missionärerna Riikka-Maria och Tomas Kolkka har fått en son. Matias Rafael Kolkka föddes 15.6.2008.

Finska Missionssällskapet

Finska Missionssällskapets motto Kärlek -Tro-Hopp från människa till människa vittnar om sällskapets helhetsbetonade missionsarbete, som innefattar både förkunnselse och tjänst.

Finska Missionssällskapet har verksamhet i 29 länder på fem kontinenter. Sällskapet har en personal på 355 personer, varav 213 arbetar utomlands i samarbete med lokala kyrkor (2007).

Av en årsbudget på ca 25 miljoner euro används 76 procent för arbete utomlands, resten för fostran, utbildning, information och medelanskaffning i Finland.

Alla församlingar i Finlands evangelisk-lutherska kyrka är kallade till medlemmar i Finska Missionssällskapet, som grundades år 1859.

Sommarinsamlingen

Sommarinsamlingen 2008 har på svenskt håll hittills inbringat: **18 859 euro**, som getts av bl.a.

440 kvinnor, som sammanlagt gett 11 846 € (i medeltal 26,92 €/pers)

163 män, som sammanlagt gett 5 816 € (i medeltal 35,68 €/pers)

FMS kontonummer

Gåvor från privatpersoner
Sampo 800014-161130

Församlingarnas kollekt m.m.
Sampo 800016-60710

Frivilliga bidrag till tidsningen Mission
Sampo 800016-60710
Referensnummer 450 000 00023

Maja Haikolas minnesfond
Aktia 405526-51425

Födelsedagskonton

Bitte Lindman, tfn 09-1297 266

Testamenten

Eveliina Salonen, tfn 09-1297 204

Bild: Ari Vitikainen

Trotjänarna

Under årtionden som församlingspräst har jag på nära håll betraktat och samarbetat med missionens tro-tjänare. De har funnits i alla församlingar, än flera än färre. Men de har funnits. Ofta har de varit aktiva i grupper, kretsar och syföreningar med anknytning till mission. Ibland har de arbetat för samma ändamål helt privat.

Det finns egenskaper som förenar alla dessa tro-tjänare. Ett ofta förekommande kännetecken är lydnad inför Herrens ord. De har drivits i sitt arbete av Jesu klara befallning att gå ut i hela världen och göra människor till hans lärjungar. På det personliga planet har de tagit befallningen till sig. De har villigt ställt sig själva till Herrens förfogande med de gåvor och krafter de fått. De har upplevt att Herren behöver dem.

Denna lydnad inför Herrens plan och vilja har ofta förverkligats under mänskligt sett anspråkslösa former. En livslång missionsinsats har utförts i enkla sammanhang och strukturer. Det har varit ingenting mindre än en livsinställning, där man som Jesu efterföljare och vän är kallad att vara med och arbeta på missionens åkerteg.

En annan förenande egenskap hos tro-tjänarna är förtröstan. De har satt sin tillit till Jesu löfte till de sina: Han har lovat vara med dem. Denna förtröstan har fått ständigt ny näring när de ställt sig i Herrens tjänst. De har kommit ihåg löftet, som hör samman med dop- och missionsbefallningen. Gång på gång har de sett att detta löfte håller än idag. Herren är verkligen med dem och sätter sin prägel på det arbete, som utförts i Jesu namn. Han låter sin goda vilja vila över detta arbete. Kort sagt: Han välsignar.

Under de första åren av Furahakörens verksamhet på 1970-talet använde vi ofta hälsningen ”Mission är Glädje”. Den hälsningen är sann och har gällt i missionens arbete i alla tider. Det vet tro-tjänarna. De kan blicka tillbaka på många stunder av stilla glädje. Den livsprioritering som de tillsammans fått öva sig i är också en frukt av samma välsignelse.

När tacksamheten över Guds godhet tagit sig uttryck i ödmjukhet har de sett att satsningen varit riktig. Det har gett kraft till fortsatt ansvarstagande.

I en tid av snabba och många förändringar – också inom kyrkans missionsarbete – har vi orsak att hålla tro-tjänarna i vårt minne. Vi har orsak att tacka Gud för dem. Vi har skäl att tänka på den lydnad och den förtröstan som präglar deras arbetsinsats. Vägledande för dem – och för varje Jesu medarbetare – är de kända orden: ”Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till mina lärjungar: dop dem i Faderns Sonens och den heliga Andens namn och lär dem att hålla alla de bud jag har gett er. Och jag är med er intill tidens slut.” (Matt 28:18-20)

Lars-Erik Björkstrand

skribenten är kyrkoherde i Pörtom församling

